

вацитѣ тѣй се изплашили отъ „бѣлитѣ дяволи“, че повече не ги безпокоили.

Но често пѣти дивацитѣ се отнасяли къмъ европейцитѣ много дружески и ги избавяли презъ време на тѣхнитѣ скитания изъ австралийскитѣ пустини: ту имъ показвали най-близъкѣ и най-удобенъ пѣтъ, ту, кога били жадни, имъ намирали вода въ такова мѣсто, кждето не може дори и да се помисли, че има такава.

Ето какво разказва единъ пѣтешественикъ, какъ еднажъ единъ чернокожъ го напоилъ.

„Еднажъ въ едно пустинно безводно мѣсто бѣхъ съ единъ дивакъ, на име Вологонгъ. Азъ прежаднѣхъ ужасно и му казахъ това.

— Тамъ, отговори той, като посочваше далече изправенитѣ високи клонести дървета — тамъ има вода.

Азъ се притекохъ къмъ показаното мѣсто, но намѣрихъ само дървета и гола земя.

Вологонгъ, като ме гледаше, почна да се смѣе. После той се затече къмъ едно отъ дърветата, заби въ корена му своето остро ножче и веднага прилепи устнитѣ си къмъ пробитата дупка. Азъ направихъ сжщото: забихъ ножа си въ друго дърво. Изъ пробитата кора изначало се показаха капки, а следъ това — цѣла струя хубава чиста вода, съ която азъ напълно утолихъ жаждата си.

Това дърво бѣше отъ рода на евкалипититѣ, „яр-вага“, както го наричатъ дивацитѣ. То е скжпоценно дърво, защото може да запазва въ коренитѣ си чиста, прѣсна вода.

Като се напихъ, азъ се отстранихъ отъ дървото и се наканихъ да продължа пѣтя си.

— Нима така се благодари за услугата? извика Вологонгъ. Ако оставишъ дървото така, то ще умре.

— Какво да се направи? попитахъ азъ смутенъ.

— Гледай!

И Вологонгъ взе отъ земята две бучки глина и почна да ги валя въ прѣститѣ си. Като направи топка, той залепи съ нея дупката и грижливо замаза всичкитѣ пукнатини.

— Безъ това до идущата пролѣтъ яр-вага ще изсъхне, наставнически добави Вологонгъ.

А колко пѣти се случвало, че чернокожитѣ, като срѣщали въ степята едвали не умирающи отъ гладъ европейци, радостно дѣлили съ тѣхъ всичката си храна! Тѣ имъ давали „нарду“ колкото искали. Нарду — това е растение, семената на което дивацитѣ ядатъ. Наистина, нарду е толкова малко хранително, че ако човѣкъ се храни само съ него, може да умре отъ слабостъ, но какво да се прави! Австралийската природа е тѣй бедна отъ растения, годни за храна. Но дивацитѣ не давали на европейцитѣ само нарду; тѣ имъ давали и риба и месо отъ убити отъ тѣхъ животни, макаръ често пѣти тѣ сами да гладували, особено въ последно време, когато бѣлитѣ преселници завзели